

Таємниця маяка

Анатолій Качан

Цей берег, де світить сигнальний вогонь,
Я знаю, як лінії власних долонь.
На березі цьому багато вже літ
Маяк-чорноморець в дозорі стоїть.

Вертаючи з мандрів навколо землі,
Гудками вітають його кораблі.
Як вірного друга, шанують маяк
Рибалки, поети і кожен моряк.

Йому буревісник махає крилом,
Дельфін із води салютує стрибком.
Та іноді чайка сюди приліта
І жалібно скиглить, немов сирота.

Десь там у намулі, десь там біля скель
Лежить затонулий морський корабель.
Його не тривожать ні шторм, ні туман,
Там риби – матроси, а краб – капітан.

Бурчить капітан той: "Ой жаль мені, жаль,
Добро пропадає, іржавіє сталь...
Штурвал корабельний, гвинти і вали
Морською травою давно заросли.
На щоглах погасли вогні-ліхтарі,
В намулі загрузли важкі якорі.

В каютах, де жарти дзвеніли і сміх,
Живуть черепахи і спрут-восьминіг.
А ще в тім ковчезі притулок знайшли
Бички, хвостокі, дві риби-пили..."

Хвилюється море, хитає причал
І котить на берег стотонну печаль.

Вдивляється в море маяк з висоти,
А місяць-дозорець обходить пости.

І чути до ранку у тиші нічній,
Як важко зітхає за кимось прибій,
Як стогне маяк у туманній імлі
І никне із жалю трава до землі.